SJORS

van de Rebellenclub

14 december 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 50

Het komt in de bus

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

Monica Roes (12), Rosseelstraat 52, Maastricht, wil corresponderen met een jongen of meisjes van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, schaatsen, gitaar spelen en foto's van filmsterren. • *Ria v. d. Meer (15), Poeldijkseweg 115, Monster*, en *Leny v. Vliet (15), Monsterseweg 101, Poeldijk*, zoeken ieder een r.k. correspondentievriendin van hun leeftijd, liefst uit Limburg, Noord-Brabant, Overijsel of Drente. • *Gerrie Oskam (11), Benedenberg 69, Bergambacht (Z.-H.)*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. • *Shoe-Hong Chu (11), de Engh 3 I, Driebergen*, wil corresponderen met een jongen van elf jaar. • *Elly v. Kalleveen (11), Sint-Bonifatiusstraat 15, Amersfoort*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd, liefst uit Noord-Brabant, Limburg, Suriname of de Ned. Antillen. • *Cees de Graaf (18), Graswinckelstraat 14b, Rotterdam-8*, wil corresponderen met een meisje van zeventien jaar, liefst uit Noord-Brabant of Limburg. Hobby's: zwemmen, voetballen en dansen. • *Paulien Wittkampf (15), Mauritslaan 7, Amersfoort*, wil corresponderen met een jongen van zestien of zeventien jaar uit Amsterdam of omgeving. Hobby: dixieland-muziek. • *Yvonne Brouwer, Stationsweg 22, Nieuwerbrug a/d Rijn (Z.-H.)*, zoekt een correspondentievriendin tussen acht en tien jaar. • *Gerard (15)* en *Aad (16), Beijk, Rusthofflaan 34, Sassenheim*, willen corresponderen met meisjes van hun leeftijd uit Zuid-Holland. • *Albert Vossen (19), Koningstraat 81, Zandvoort*, wil postzegels ruilen met een jongen van zijn leeftijd. • *Dirk Koeman (14), Zwaagdijk Oost 168 (N.-H.)*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd uit Engeland. Wie kan hem aan adressen helpen? • *Rikje van den Brink, Huddingweg 23, Putten (Gld.)*, zoekt een correspondentievriendin van zestien jaar, liefst uit Groningen of Limburg. • *Maria van Hoey, Pensionaat Mariëngaarde, Bosseweg 16, Aarle-Rixtel (N.-Br.)*, wil corresponderen met r.k. meisjes van dertien of veertien jaar uit Frankrijk, Duitsland of Engeland. Wie heeft er adressen voor haar? • *José Bitter, Kaapstraat 177, Den Haag*, wil corresponderen met een r.k. meisje van dertien jaar uit Gelderland of Utrecht. • *George Fredriksz, Hazelaarstraat 39, Leeuwarden*, wil suikerzakjes en lucifersmerken ruilen voor speldjes, ook buitenlandse. Voor één speldje geeft hij tien suikerzakjes of tien lucifersmerken. • *Anneke Janssen (13), Pensionaat Mariëngaarde, Bosseweg 16, Aarle-Rixtel (N.-Br.)*, wil corresponderen met r.k. meisjes van dertien of veertien jaar uit Frankrijk, Duitsland of Engeland. Wie kan haar aan adressen helpen? • *Heleen Martens (20), de Vriesstraat 77, Eindhoven*, verzamelt geboortekaartjes. Kan iemand haar helpen haar verzameling uit te breiden? • *Maaike Gerrits (12), Binnenpad 9, Giethoorn (Ov.)*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. • *Ine Poell (16), Pieter Zeemanstraat 83, Eindhoven*, wil corresponderen met een r.k., liefst Indische jongen van zeventien of achttien jaar. • *Leida de Jong (15), Hofplein 3, Vianen (Z.-H.)*, wil corresponderen met een Ned.-herv. jongen van haar leeftijd, liefst uit Friesland. Hobby's: turnen en schaatsen. • *Peter Mollen (12), Dorpsstraat 94, Veldhoven*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd uit Nederland of België. Hobby's: voetbal, voetbalfoto's en sigarebandjes. • *Ton Taalman (15), Honingerdijk 109a, Rotterdam-16*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Ferry Korster (14), De Moucheronstraat 48, Den Haag*, wil corresponderen met een meisje uit Den Haag of omgeving. • *Jakob Beihuizen (13), Beiummerweg 5, Zuidwolde (Dr.)*, wil suikerzakjes ruilen voor postzegels van Nederland, Suriname, de Ned. Antillen, Indonesië en Nieuw-Guinea. • *John v. d. Leye (17), Coornhertstraat 5b, Rotterdam-7*, wil corresponderen met een meisje van zestien of zeventien jaar. Hobby's: dansen, zwemmen, trekken. • *Jeanine Gorisse (15), Sint Jozefstraat 10, Oosterhout (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje in Nieuw-Zeeland of Australië in het Engels of Nederlands. Wie heeft adressen voor haar? • *José Bertrand (14), Schleioenstraat 35, Kerkrade*, zoekt een r.k. correspondentievriend van veertien of vijftien jaar, liefst uit Noord-Brabant of Limburg. • *Helen Vanwel, c/o M. Lieshout, 416 Parkstreet, Peterborough, Ont., Canada*, wil corresponderen met Nederlandse r.k. jongens en meisjes van zestien jaar of ouder. Hobby's: sport, talen, lezen en dansen. • *G. Keunen (16), Kanaalstraat 31, Bocholt, Limburg, België*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd uit Nederland. • *Aartje Essenstam (17), Miggelenbergweg 61, Hoenderlo (Gld.)*, wil corresponderen met een jongen tussen zeventien en eenentwintig jaar uit Nederland. • *Lea Peperkamp (14), Grote Molenstraat 19, Elst (O.B.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd uit Zeeland, Noord-Brabant of Limburg. Hobby's: suikerzakjes, ansichtkaarten, postzegels. • *Willy van Veldhuizen (16), Miggelenbergweg 64, Hoenderlo (Gld.)*, zoekt een correspondentievriend tussen zeventien en eenentwintig jaar uit Zuid-Nederland of het buitenland, liefst Duitsland. Hobby's: dansen, zingen, moderne muziek. Wie heeft er adressen voor haar? • *Frieda de Bree (14), Overmeerseweg 27, Nederhorst den Berg (N.-H.)*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd uit Nederland. Hobby's: lezen, zwemmen, foto's van filmsterren, sigarebandjes. • *Marion (14)* en *Bertie (13) Lenssen, Begoniastraat 15, Kerkrade-West*, willen corresponderen met een meisje van hun leeftijd. • *Rob v. d. Bergh, Karl Marxstraat 43, Zaandijk*, doet de volgende aanbieding: hij geeft suikerzakjes in ruil voor foto's en beschrijvingen van molens. • *Minne Faber (15), Michiel Elgersmastraat 11, Bolsward*, wil corresponderen met een r.k. meisje van zijn leeftijd. Hobby: postzegels. • *Flora van Hummelen (16), Kapelstraat 4, Mechelen, Antwerpen België*, wil corresponderen met een jongen en meisje uit Nederland. • *Ineke Bockting (13), Hareweg 55, Doetinchem*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. • *Hortense van Hole (17), Vennestraat 5, Hofstade, Brabant, België*, zoekt een correspondentievriend van haar leeftijd of ouder, liefst uit België. • *Ellie van der Woude, Barkasstraat 53, Utrecht*, wil corresponderen met een jongen of meisje van dertien of veertien jaar. • *Cielia Sadowski (13), Kerkstraat 27c, Stokkum (Gld.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Greet Mazereeuw (15), Noordeinde 135, Landsmeer (N.-H.)*, wil corresponderen met een Surinaamse jongen tussen vijftien en zeventien jaar uit Nederland. • *Wies Planting, Scheldestraat 8, Haarlem*, wil corresponderen met een jongen tussen zeventien en negentien jaar. Favoriet: Elvis. • *Lilian Muijres (12), Kerkstraat 17, Dieteren (L.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Hobby's: foto's van filmsterren en dieren. • *Ad. Röling, Oostkanaalweg 1, Ter Aar (Z.-H.)*, verzamelt handtekeningen van bekende persoonlijkheden. Hij wil er eventueel postzegels of ander ruilmateriaal voor teruggeven. Eerst schrijven. • *Lia Vreman (14), Smidstraat 7, Elst (Gld.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd, liefst in Vlaanderen, Oostenrijk of Duitsland. Lia spaart foto's van kunstrijders en -rijdsters op de schaats. • *Tonnie van der Poel (11), Pastoor Gillisstraat 25, Rijen (N.-Br.)*, wil corresponderen met een r.k. meisje van haar leeftijd. Hobby's: zwemmen, suikerzakjes, speldjes en sigarebandjes. • Verzamelaars in Haarlem en omgeving kunnen zich richten tot het *Ruilcentrum „Haarlem", Jelgersmastraat 35, Haarlem*. Gaarne postzegel voor antwoord insluiten. • *Truusje Rutten (11), Spoorlaan 32, Groesbeek*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd, liefst in Nederland. • Voor inlichtingen over de *„International Youth Service"* gelieve men zich te wenden tot *Sjoerd Cuperus, Breedijk 20, Wirdum (Fr.)*. Postzegel voor antwoord insluiten. • *Johan Warnar (12), Veenvalckstraat 6, Kampen*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Gerrie Wijenberg (13)* en *Corrie Companjen (13), Kerkstraat 28, Veessen (gem. Heerde)*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Jan Walrabenstein (17), Utrechtsestraatweg 33, Amerongen*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Mireille Bloemen (11), Provincialeweg 44, Vaesrade-Nuth (L.)*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd. Hobby's: dieren, foto's van filmsterren, lezen, cowboyfilms. Liefst een meisje in Duitsland of Noord-Holland. • *Elly Meijer (15), Broekweg 1, Klazienaveen (Dr.)*, zoekt een correspondentievriend, liefst in Gelderland, Noord-Holland of Limburg. • *Rudi Platvoet, Leliestraat 20, Oldenzaal*, wil postzegels van Ghana ruilen voor zegels van Suriname, Antillen, Indonesië, Nieuw-Guinea. • *José Duysings (m., 13), Schleioenstraat 150, Kerkrade*, zoekt een r.k. correspondentievriend van haar leeftijd, liefst in Utrecht of Noord-Brabant. • *Nora Stout (15), Smeetslandsedijk 110, IJsselmonde*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. Hobby's: moderne muziek, wandelen en fietsen.

Van alles wat

Grootste bibliotheek

De grootste bibliotheek ter wereld is de bibliotheek van het Congres in Washington. Volgens een telling uit 1954 bevatte de bibliotheek in dat jaar 33.152.852 boeken.

Vangst met verrassing

De heer Achille Assioni zat op een goeie dag te vissen op de oever van de rivier de Abbioccola in Italië, toen hij een heel bijzondere vangst deed: vijf zakken boordevol bankbiljetten. De biljetten hadden een gezamenlijke waarde van 85.000 pond sterling. De heer Assioni bracht zijn vangst naar de politie, maar hij kreeg geen beloning. Reden: het geld was vals.

Olympische spelen

De olympische spelen werden voor het eerst gehouden in 776 voor Christus. Ze waren opgericht ter ere van de Griekse god Zeus. De spelen bestonden uit wagenrennen, een combinatie van boksen en worstelen (pancratium), en een zogenaamd pentathlon, bestaande uit springen, hardlopen, worstelen en discuswerpen.

Slimmerik

Jaren geleden stond er bij de beroemde scheve toren in Pisa elke dag een oude man. Zodra er een auto met toeristen bij de toren stopte ging hij ernaar toe, overhandigde de inzittenden een papier, waarop in het Italiaans iets gedrukt stond, en vroeg hun twintig lire. De meeste toeristen veronderstelden dat dit bedrag verschuldigd was voor het parkeren van hun auto en betaalden zonder verder iets te vragen. Maar op een keer ging iemand, die de zaak niet vertrouwde, met het bewuste papier naar een Italiaanse vriend en verzocht hem de tekst te vertalen. Toen bleek dat de oude man de auto's verzekerde tegen het gevaar dat ze liepen ingeval de scheve toren erbovenop zou vallen.

Nylon

De naam nylon is op een vreemde manier ontstaan. Bij het fabriceren van deze stof waren twee fabrieken betrokken; de ene fabriek stond in New York, de andere in Londen. Toen men een naam voor het nieuwe produkt moest hebben nam men de beginletters van de naam New York en de drie eerste letters van de naam LONden. Samen vormden deze letters het woord nylon.

Berengolf

Golfspelers in Canada hebben nogal eens last van beren, die vanuit de bossen naar de golfbaan komen en als ze daartoe de kans krijgen er met de ballen vandoor gaan.

Vorstelijke beloning

Met veel moeite had een Italiaanse student zich door een ouderwets en saai boek heen geworsteld. Toen hij tenslotte op de laatste bladzijde was aangekomen, keek hij verbaasd op, want daar vond hij een stukje papier, waarop stond dat de vinder ervan zich bij een bepaalde bank moest melden. De student volgde deze raad op en hoorde op de bank dat de schrijver van het boek dertigduizend pond sterling had nagelaten aan degene die zijn boek helemaal zou uitlezen. De student was de eerste geweest die dit gepresteerd had en hij kon dus het bedrag opstrijken.

Waar is de brandweer?

Twintig jaar lang had de brandweer van het Zwitserse dorp Corcelles niets te doen gehad; in al die tijd was er niet één keer brand uitgebroken. Maar toen de spuitgasten op een keer met zijn allen een dagje uitgingen, brak er brand uit in het gemeentehuis. De brandweer van een naburige plaats moest in aller ijl te hulp snellen om het vuur te doven.

Kampvuur boven de evenaar

In 1947 reisde een groep inlandse stamhoofden per vliegtuig van Zuid- naar Midden-Afrika. Op een gegeven ogenblik rook de piloot van het toestel een sterke brandlucht. Toen hij een onderzoek instelde zag hij tot zijn grote schrik de stamhoofden midden in het vliegtuig op de grond zitten rond een vuurtje, waarop ze hun potje aan het koken waren.

Gezellige prater

De vogel met de grootste woordenschat ter wereld is een gele papegaai die luistert naar de naam Paul. Hij is eigendom van mevrouw Irene Pauls in Middlesex, Engeland, en is geboren in 1952. Paul kent twaalf slaapliedjes en hij heeft een woordenschat van ruim driehonderd woorden.

Reuzen

Tijdens een strijd tussen Spanjaarden en Hollanders in de zestiende eeuw gebruikten een aantal van de Hollandse soldaten stelten. De Spanjaarden werden zó bang toen ze dit zagen dat ze overhaast op de vlucht sloegen. Ze dachten met reuzen te doen te hebben.

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

HET IS NET OF IK HOEFGETRAPPEL HOOR!
SSST!

WAT EEN BOF! HET ZIJN KIOWA-INDIANEN!

HET ZIJN ZES VERKENNERS IN VOLLE OORLOGSUITRUSTING; ZE ZIJN KENNELIJK OP ZOEK NAAR EEN VIJAND.

DE KIOWA'S ZIJN GEZWOREN VIJANDEN VAN DE APACHEN. HUN OPPERHOOFD HEET TANGUA EN DE AANVOERDER VAN DEZE VERKENNERS HEET BAO.

AHIIIII!
AHIIIII!

HALLO, SAM! WIE IS DIE BLANKE BROEDER VAN JE?
DAT IS MIJN VRIEND OLD SHATTERHAND. HIJ IS EEN GEWELDIG KRIJGER EN HIJ IS OVERAL BEROEMD OM ZIJN DAPPERE DADEN!

WIJ ZIJN BEZIG HET SPOOR VAN RODE HONDEN TE VOLGEN!
RODE HONDEN? ZIJN JULLIE DAN OP HET OORLOGSPAD?

JA, WIJ HEBBEN DE STRIJDBIJL OPGENOMEN TEGEN DE APACHEN. ZE HEBBEN VIER VAN ONZE KRIJGERS GEDOOD, TOEN DIE PROBEERDEN ENKELE PAARDEN VAN HEN TE BEMACHTIGEN!

DAN MOET IK JE IETS VERTELLEN, BAO!
IK WIL JE VERHAAL GRAAG HOREN, SAM, MAAR EERST MOET IK DE VREDESPIJP ROKEN MET JE VRIEND!

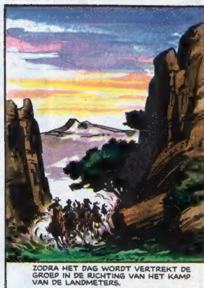

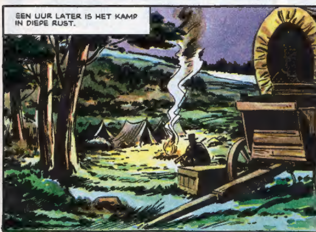
SAM HAWKENS LEGT AAN BAO UIT DAT WINNETOU EN ZIJN VADER, INTSHU-TSHUNA, ONGETWIJFELD NAAR HET LANDMETERSKAMP ZULLEN TERUGKEREN OM DE DOOD VAN KLEKIH-PETRA TE WREKEN. DAT ZOU EEN MOOIE GELEGENHEID VOOR DE KIOWA'S ZIJN OM HEN AAN TE VALLEN.

Naar vreemde landen

JOAN RIDLEY EN JOE WILSON, SCHIPBREUKELINGEN VAN DE *THISBE*, WAREN OP MANIARA-EILAND IN DIENST VAN MARTIN HAMILTON. ZE BEZATEN EEN BRIEF VAN KAPITEIN SELBY, WAARIN HIJ PROUST, DE REDER VAN DE *THISBE*, ERVAN BESCHULDIGDE, DAT DEZE HEM BEVOLEN HAD HET SCHIP TE LATEN VERGAAN. HARRY DE KOLONIST HAD PROUST GEZEGD HEM VOOR VIJFHONDERD POND DEZE BRIEF TE ZULLEN GEVEN.

HARRY GLIMLACHTE, MAAR HIJ KON ZICHZELF WEL SLAAN. HIJ HAD DE BRIEF GESCHREVEN OP PAPIER VAN MARTIN HAMILTON EN IN ZIJN HAAST OM VIJFHONDERD POND TE VERDIENEN HAD HIJ DIENS NAAM OP DE ACHTERKANT NIET BEMERKT.

JOE WAS OP ZIJN HOEDE, WANT HARRY HAD HEM GEZEGD DAT MENEER CLARK GEEN AGENT VAN DE VERZEKERING WAS, ZOALS HIJ ZEI, MAAR PROUST, DE REDER. HIJ VERTELDE OVER DE MUITERIJ AAN BOORD VAN DE *THISBE* EN HOE HET SCHIP VERGAAN WAS, MAAR REPTE MET GEEN WOORD OVER KAPITEIN SELBY'S BRIEF. EVEN LATER...

PROUST EN STIGGINS HAALDEN DE VIJFTIG POND UIT HARRY'S ZAKKEN EN GINGEN WEG. EVEN LATER KWAM HARRY WEER BIJ...

HARRY WILDE VOOR JOAN EN JOE NIET WETEN, DAT HIJZELF DE BRIEF WILDE HEBBEN OM HEM AAN PROUST TE VERKOPEN. VOOR HIJ NAAR ZIJN EIGEN HUT TERUGGING, WAARSCHUWDE HIJ DE KINDEREN NOG EENS VOOR DE GEVAARLIJKE PROUST EN STIGGINS.

WE MOETEN VOORTAAN OPPASSEN, JOAN. GELUKKIG HEBBEN ZE DE BRIEF IN DE TROMMEL IN HET ZAND ONDER MIJN BED NOG NIET GEVONDEN.

O, JOE, IK WILDE, DAT ER EINDELIJK EENS IEMAND KWAM, AAN WIE WE MET EEN GERUST HART DE BRIEF KONDEN AFGEVEN!

IK HEB EEN BENDE SCHELPEN OPGEDOKEN, MAAR IN GEEN EEN ZIT EEN PAREL.

MOED HOUDEN!

JOE WAS TELEURGESTELD. MARTIN HAMILTON BETAALDE IEDERE PARELVISSER TIEN PROCENT VAN DE WAARDE VAN ELKE OPGEDOKEN PAREL. MET DAT GELD WILDE JOE DE OVERTOCHT BETALEN VAN JOAN EN HEMZELF NAAR DE FIJI-EILANDEN, WAAR JOANS VADER WOONDE.

WIE DAAR HET WATER IN GAAT, KOMT NIET MEER BOVEN. WIJ KANAKA'S DUIKEN DAAR NIET!

MAAR IK WEL, MALUA! ALS DAAR PARELS ZIJN, MOET IK ZE HEBBEN!

U WEET NIET WAT U DOET!

MAAK JE NIET DRUK, MALUA! IK KOM WEL WEER BOVEN.

JOE WAS OPGEWONDEN. HIJ WIST DAT DE KANAKA'S ERG BIJGELOVIG WAREN EN HIJ VOELDE DAT HIJ VOOR HUN „TABOE" NIET BANG HOEFDE TE ZIJN. NU ZOU HIJ MISSCHIEN EEN GROTE PAREL VINDEN! EINDELIJK WAS HIJ KLAAR OM HET WATER IN TE GAAN.

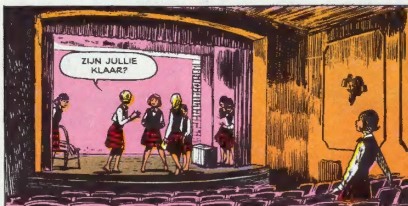

TERWIJL JOE DE OESTERS IN ZIJN ZAK STOPTE, ZAG HIJ OP EEN SCHELP EEN SOORT GROTE BLAAR OF KNOBBEL. DAT BETEKENDE, DAT ER BINNENIN EEN PAREL ZAT!

De vrolijke vijf van de Edelweiss-school

De nieuwe leerlinge op de school, Diana Sendort, was een hooghartig kind. Enige andere meisjes begonnen een toneelstukje te repeteren.

HÈ, MAAK NOU GEEN RUZIE, DAT KOST ALLEEN MAAR TIJD! LATEN WE ONS BEST DOEN!

IK DOE NIETS MEER, ZOLANG DAT NARE EIGEN-WIJZE KIND DAAR ZIT!

BAH, IK HEB VANDAAG OP JACHT NIETS GESCHOTEN!

VLIEG OP MET JE JACHT! IK DOE HET NIET MEER!
HEE, WAT HEB JIJ?

SPEELT ZE NIET MEER VOOR HUISKNECHT?

IK VIND JULLIE MAAR SLECHTE TONEEL-SPEELSTERS!

EN JIJ BENT EEN NAAR KIND! JE HOEFT NIET OM ANGELA TE LACHEN! HET IS TOCH MAAR EEN REPETITIE?

DIANA, WIL JE JE MOND HOU-DEN? LAAT DE MEISJES RUSTIG HUN GANG GAAN EN BEMOEI JE ER NIET MEE!

IK ZAL WEL WEG-GAAN, MAAR ZE ZULLEN ER SPIJT VAN KRIJGEN...

INTUSSEN, IN DE KAMER VAN DE DIREC-TRICE...
IK WEET NIET GOED, WAT IK MET DIT PRO-BLEEM AAN MOET.

HET IS EEN PIJNLIJKE KWESTIE.
HEEFT DAT MOEILIJKE PROBLEEM VAN DE DIRECTRICE IETS TE MAKEN MET ONZE VRIENDINNEN?

Spookt het bij de Blauwe Steen?

DOOR PETER VAN DOMMELEN

Regelmatig gleed het licht van de vuurtoren over de zee, over de duinen, over de verlaten wegen en over het stille dorp. Het was een donkere nacht. Mensen en dieren sliepen. Rusteloos liepen de golven uit op het strand. In het oude, niet meer gebruikte haventje klotste het water tegen de kade, traag en lusteloos. Verder weg, boven op de dijk bij de Schans, werd even een schimmige gestalte zichtbaar, die een lantaarn droeg. Met wankele schreden liep de gestalte de dijk af. Zijn kleren fladderden in de wind. Toen blies hij de lantaarn uit en werd opgeslokt door het duister...

„En daarna," vertelde Leo verder, „vluchtten de bewoners in de onderaardse gangen en hielden zich schuil voor de vijand. Die gangen lopen onder het dorp door. Bij de bakker op de hoek hebben ze bij een verbouwing oude gewelven blootgelegd. En de man van de V.V.V. vertelde me dat de vluchtelingen maanden onder de grond woonden."

„Ja maar," viel Maja hem in de rede, „waar haalden ze dan eten en drinken vandaan?"

„En wist de vijand dan niet van die onderaardse gangen af?" vroeg Herman.

„Zeker wist de vijand van die gangen af," antwoordde Leo. „De soldaten zijn er zelfs een eind in doorgedrongen. Toen hebben ze een gang opgeblazen en ze dachten dat de vluchtelingen wel zouden omkomen van honger en dorst. Maar die hadden geen gebrek. Ze hadden een geheime uitgang vlak bij het water. Via die uitgang kregen ze voedsel, water en medicijnen. Toch zou het op de duur slecht met hen afgelopen zijn als de vrede niet was gesloten. De vluchtelingen kwamen terug in het dorp en het leven ging verder. En die geheime uitgang moet er nu nog zijn."

„Wat zeg je?" vroeg Herman. „Waar is die dan?"

„Bij de Blauwe Steen. Weten jullie de Schans?"

„Is dat niet die bult onder aan de dijk met die gracht eromheen, de plaats waar de Spanjaarden zich tot de laatste man hebben verdedigd?" vroeg Maja.

„Juist," zei Leo. „Nou, in een rechte lijn tussen de Schans en de kerktoren ligt de Blauwe Steen."

„Jongens, laten we daar vanavond eens gaan kijken." Hermans stem sloeg over van opwinding. „Misschien vinden we wel een schat of zo iets."

„Wel ja," zei Maja nuchter. „Die hebben ze speciaal voor ons laten liggen. Vergeet het maar. Wij zijn heus niet de enigen die het verhaal van de Blauwe Steen kennen. Alle mensen uit het dorp weten er immers van."

„Ja, dat is wel zo, maar de mensen uit het dorp komen er nooit. Ze durven niet. Ze zeggen dat het er spookt. De koster van de kerk beweert dat hij in die richting weleens vreemde lichtjes heeft gezien. Dwaallichten noemen ze dat. Ze zijn er bang voor."

„En toch wil ik naar de Blauwe Steen," zei Herman koppig. „Ik geloof niet in dwaallichten."

„Ik ga mee," zei Maja. „Die lichtjes zullen wel veroorzaakt zijn door kampeerders of zo iets. Na het eten gaan we. Op de fiets. En we nemen een zaklantaarn mee. Ga jij ook mee, Leo?"

„Natuurlijk. We gaan met zijn drieën de boel verkennen en de dwaallichten opsporen."

Na de afwas haalden ze de fietsen uit de schuur en verlieten de „Zeedistel", het zomerhuisje, waar ze hun vakantie doorbrachten. Het was een zoele avond; er was geen wind. Ze fietsten over de zandweg door de

Westerduinen, daarna door het dorp, langs de visafslag en toen naar de Schans. Daar stopten ze en Leo haalde een kaart te voorschijn.

„Hier is de Schans en daar ligt de kerk. Dan moet hier de Blauwe Steen liggen. Kijk, we kunnen er met de fiets vlakbij komen."

Door de velden bereikten ze het eind van de binnenweg. Daar zetten ze hun fietsen neer en gingen op pad. Overal om hen heen was het doodstil.

„Hoe ziet die Blauwe Steen er eigenlijk uit?" wilde Maja weten. „Is het een hoog gevaarte of zit het in de grond?"

„De Blauwe Steen is een groot stuk arduin, dat plat in de grond ligt," zei Leo. „Volgens de man van de V.V.V. sluit de steen een onderaardse gang af. Eromheen liggen resten puin. Verder is er niets te zien, zei hij."

Ze baanden zich een weg door bosjes en struiken en opeens slaakte Maja een kreet. „Jongens, daarginds ligt een heleboel puin. We hebben de plaats gevonden."

Ze liepen in de aangegeven richting en kwamen op een open plek tussen hoge struiken. Het was intussen al aardig donker geworden. Maja en Leo bleven staan en keken rond. Herman ging op de grote, blauwkleurige steen staan. Hij stampte erop met zijn schoen. Het klonk dof. „Die krijg je nooit van zijn plaats. Dat ding weegt honderden kilo's."

Hij kreeg geen kans om meer te zeggen, want Leo was op hem afgestoven, greep hem bij zijn arm en trok hem van de steen af. Met zijn andere hand had hij Maja beet. „Liggen, achter die struik," siste hij. „Er komt iemand aan."

Ze doken weg, trokken wat takken over zich heen en lagen doodstil te wachten op wat er zou gaan gebeuren. Bijna op hetzelfde ogenblik kwam uit de struiken aan de overkant van de open plek een gestalte te voorschijn. Hij had een lange, warrige, grijze baard en droeg een pijachtige jas, waarvan de lange mouwen bij elke stap fladderden als de vleugels van een vleermuis. Hij had een oude stallantaarn bij zich. Deze zette hij op de Blauwe Steen, toen knielde hij moeilijk neer en stak met bevende hand een lucifer aan. Toen de lantaarn brandde hief hij deze tot vlak voor zijn gezicht.

Met uiterste inspanning hielden de kinderen een kreet van schrik in. Het gezicht van de man was gelig en ingevallen, zijn ogen lagen diep in hun kassen. De gestalte liet de lamp weer zakken, stond op, draaide zich om en schuifelde weg.

„Weg wezen, jongens. Maar voorzichtig," fluisterde Leo. Ze kropen een eind achteruit, stonden toen op en liepen zo vlug mogelijk in de richting tegengesteld aan die waarin de gestalte verdwenen was. Na een paar minuten bleven ze hijgend staan. Leo veegde met een zakdoek langs zijn gezicht. „Alle mensen, wat ben ik geschrokken. Zeg... zouden er tóch spoken bestaan?"

Ginds midden op de weg stond de gestalte met uitgespreide armen.

„Laten we maar liever onze fietsen opzoeken," zei Herman nuchter, „dan kunnen we thuis over dit spook napraten. Ik geloof er niet aan."

„Ginds is de kerktoren," zei Maja. „En daar bij die lichtjes is de haven. Dus dan moet de Schans daar ergens liggen."

„Nou, vooruit, laten we maar gaan," zei Herman. „Ik ga voorop." Hij gaf Maja een hand en werkte zich zo voorzichtig mogelijk door de struiken heen. Het was nu helemaal donker geworden en af en toe lichtte hij de anderen bij met zijn zaklantaarn. Het was geen gemakkelijk tochtje. Takken sloegen in hun gezicht en zo nu en dan struikelden ze over boomwortels of molshopen. Ze slaakten dan ook een zucht van verlichting toen Herman zei: „Jongens, daar staan de fietsen. Gauw erop en naar huis."

Ze fietsten door de binnenweg weer naar de dijk en kwamen zo bij de Schans. Ze wilden net de dijk oprijden toen Herman omkeek. Het volgende ogenblik remde hij zo schielijk, dat de anderen bijna boven op hem reden.

„Daar," fluisterde hij en wees in de verte.

Ontzet keken ze alle drie in de aangeduide richting. Ginds midden op de weg, een eind achter hen, stond de gestalte met uitgespreide armen. De lantaarn stond naast hem op de grond. Hij bewoog zijn armen heen en weer boven zijn hoofd en het leek of hij iets riep. Toen bukte hij zich, pakte de lantaarn op en blies hem uit.

In razende vaart spurtte het drietal langs het haventje, door het dorp en de Westerduinen naar huis...

Leo, Herman en Maja zaten in een luie stoel op de veranda van hun huisje. Ze hadden zitten napraten over de gebeurtenissen van gisteravond en ze waren het erover eens dat ze geen van drieën rustig hadden geslapen. Leo had alles keurig samengevat: in het dorp zeiden ze dat het spookte bij de Blauwe Steen. De vuurtorenwachter en de koster van de kerk hadden lichtjes gezien. Met zijn drieën hadden ze niet alleen lichten gezien, maar ook tweemaal een spookachtige gestalte, die dat licht droeg. Wat was dit voor een vreemde geschiedenis als je ervan uitging dat er geen spoken bestaan?

Herman ging met een ruk verzitten en zei: „Ik wil weten wat daarginds aan de hand is. Ik ga vanmiddag weer naar de Blauwe Steen en ik blijf net zo lang zoeken tot ik sporen gevonden heb. Spoken gebruiken geen lucifers om stallantaarns aan te steken."

„Daar zeg je zo iets," zei Maja verbaasd. „Daar heb ik nog helemaal niet aan gedacht. Ik ga mee, Herman. Wat doe jij, Leo?"

„Ik ga ook mee. Herman heeft gelijk. We moeten dit onderzoeken."

Ze schoven hun fietsen onder de struiken en gingen op weg naar de Blauwe Steen. Het was warm en windstil. Leo gespte zijn veldfles af en nam een lange teug. „Hè, dat smaakt. Ik heb thee met citroen meegenomen. Wat hebben jullie?" Maja had limonade en Herman had water.

Vlugger dan de avond tevoren vonden ze nu de weg. In de open ruimte bij de Blauwe Steen was het smoorheet. Ze gingen in de struiken zitten om te beraadslagen.

„Hier lagen we gisteravond," begon Leo, „en daar kwam die gestalte vandaan. We moeten dus daar bij dat paadje met speuren beginnen."

„Alles goed en wel, maar wat doen we als we dat spook weer ontmoeten?" vroeg Maja een beetje angstig.

„Dan blijven we staan en roepen hem. We wachten af wat hij doet. Weglopen kunnen we altijd nog. Hij is

bovendien slecht ter been, dat hebben we gisteren al gezien. Spoken bestaan niet en voor oude mensen hoef je niet bang te zijn." Herman stond en wenkte de anderen. „Kom mee."

Ze liepen het smalle paadje op en verdwenen in het kreupelhout. „Hier, Herman, een spoor. Net of er iets over de grond gesleept is." Leo knielde neer en bekeek zijn vondst.

Maja was doorgelopen. „Hier weer zo'n streep... en hier een paar voetstappen."

Nu was Leo Maja weer voorbij. „Hier weer voetstappen. Je kunt ze duidelijk zien in het zand. Maar waar gaat dat spoor nou naar toe?"

Ze waren intussen weer op een open plek aangeland en zochten aan alle kanten. Niets te vinden. Mismoedig gingen ze er even bij zitten. Herman streek nadenkend door zijn haar. „Hij móét hier geweest zijn, dat is zeker. Maar hier beginnen drie andere paadjes. Welk van de drie zou hij genomen hebben?"

„De vlugste manier om dat te weten te komen is ieder een paadje te nemen," zei Leo, „maar dat vindt Maja niet prettig. We moeten dus de paadjes een voor een onderzoeken."

Maja knikte en stond op. „Laten we maar met dit beginnen."

Het volgende half uur zochten ze twee paadjes meter voor meter af en keerden toen onverrichter zake naar de open plek terug. Ze sloegen nu het derde paadje in. Na een paar meter vonden ze weer een sleepspoor en gingen verder. De bodem daalde hier heel langzaam en op een gegeven ogenblik ging het zand over in kort gras. Ze waren nu het spoor bijster, maar liepen toch verder, want ze wisten dat de gestalte deze weg gegaan moest zijn.

Weer kwamen ze op een open plek, de derde al. Weer konden ze verschillende kanten uit. „Even uitblazen, hoor," kondigde Leo aan en liet zich op het gras zakken. De anderen volgden zijn voorbeeld. Ze zaten nog maar even toen Maja zei: „Horen jullie dat?"

Herman en Leo luisterden aandachtig en keken elkaar aan. Ze hoorden het nu ook. Ergens achter hen klonk gekreun, als van een dier in nood. Wat kon dat betekenen?

Resoluut stond Herman op. „Ik ga kijken. Als er een mens of een dier in nood verkeert, moeten we helpen."

Schoorvoetend volgden Leo en Maja. Herman was hun een paar meter vooruit. Ze hoorden hem door de bosjes breken. Toen was het stil. Van de weeromstuit bleven ze staan. Maar opeens zei Herman scherp en gebiedend: „Maja en Leo, kom hier. Gauw. Gauw."

Met een paar sprongen braken ze door de bosjes en toen zagen ze Herman geknield zitten bij de oude man. Deze zag er akelig uit; er liep bloed langs zijn gezicht en zijn handen bewogen zich wild heen en weer. Maja knielde ook neer, ze pakte haar zakdoek en gespte Hermans veldfles af. „Jij had water, hè?" Als een volleerd verpleegster wiste ze voorzichtig het bloed weg en bette het voorhoofd van de bewusteloos neerliggende man.

De onbekende kreunde en opende zijn mond. „Water... water," bracht hij uit. Nu knielde ook Leo neer, pakte zijn veldfles, legde zijn arm onder het hoofd van de man en liet hem heel voorzichtig drinken. Er liep water in zijn baard, maar hij kreeg toch een paar slokjes binnen. Daarna liet Leo het hoofd weer heel langzaam zakken. Herman trok zijn shirt uit, rolde het op en schoof het onder het hoofd van de oude man. Deze vouwde zijn handen, zuchtte diep en scheen in te slapen.

Vragend keken de vrienden elkaar aan. „Hier moet iets gedaan worden," zei Leo. „We moeten de dokter waarschuwen. Die man is doodziek. Kijk eens, hoe mager hij is. En hij ligt in de zon. Dat is niet goed. We moeten hem in de schaduw leggen."

Maar Maja schudde haar hoofd. „Sommige zieken mogen niet zo maar vervoerd worden. Laten we eens kijken of we een afdak kunnen maken."

Herman nam de omgeving op. „Hij heeft zijn lantaarn niet bij zich. Ik denk dat hij hier vlakbij woont... O, kijk daar eens, in dat bosje."

Herman en Leo liepen naar een groot gat, dat half werd afgeschermd door struiken. Via een schuin aflopend pad kwamen ze in een soort tunnel. Het was er donker.

„De onderaardse vluchtgang," zei Leo. „Kijk maar, stenen muren en een zoldering van hout."

Langzaam wenden hun ogen aan het duister. Ze vonden de oude lantaarn, staken hem aan en haalden uit een onbeschrijfelijke hoop rommel een deken en wat stokken. Daarmee gingen ze naar buiten en maakten een afdak voor de oude man.

„Ik ga een dokter halen," zei Leo. „Hij moet direct komen." Maja en Herman hoorden hem door de struiken weggaan en gingen zitten. Ze hielden de wacht bij de oude, zieke man.

Het was een hele toer geweest om de man naar het ziekenhuis te krijgen. De ziekenauto kon niet dicht genoeg bij de open plek komen en met de brancard moesten ze honderden meters door de bosjes lopen. Gelukkig waren de jongens erbij om een handje te helpen.

's Avonds kwam de dokter naar de „Zeedistel" samen met de commissaris van politie. De dokter vertelde dat de oude man er slecht aan toe was. Hij was vervuild en ondervoed, maar gelukkig was hij nu weer bij bewustzijn. Ze hadden hem net op tijd gevonden...

„Vertelt u nu eens, dokter," zei Maja, „wie is die oude man nu eigenlijk en waarom woonde hij daar en waarom liep hij 's nachts met een lantaarn van de Blauwe Steen over de dijk naar de Schans?"

„Dat is een heel verhaal, jongedame," zei de dokter, terwijl hij de commissaris aankeek, „en daarvoor is deze meneer meegekomen."

„Jongens," begon de commissaris, „vertellen jullie me eerst eens precies

Herman en Leo liepen naar een groot gat, dat half werd afgeschermd door struiken.

Map en Moppie

hoe het kwam dat jullie de oude heer Markgraaf hebben gevonden. Ik moet hier rapport van maken, zie je. Na jullie belevenissen horen jullie van mij het begin en het vervolg."

Leo, om de beurt aangevuld door Maja en Herman, vertelde van de avondwandeling en van de speurtocht naar het „spook". „Ik zal u eerlijk vertellen: Maja en ik waren een beetje bang. Als Herman niet op dat gekreun was afgegaan, dan..." Een beetje beschaamd zweeg hij. Maja knikte.

„Ik begrijp het," zei de commissaris. „Maar in elk geval hebben jullie het leven gered van deze man, die zelf al zo erg veel van het leven heeft geleden."

„Ja, en ze hebben niet alleen Markgraafs leven gered," zei de dokter, „maar ook zijn verstand."

Verbaasd keken de vrienden elkaar aan. Toen ging de commissaris verder: „Meneer Markgraaf woonde in dat grote huis met die gele luiken, even buiten het dorp. Jullie kennen het waarschijnlijk wel. Zijn vrouw was overleden en hij had alleen nog één zoon. Die zoon was zijn oogappel. Eigenlijk verwende hij hem vreselijk. Zo had hij hem op een keer een zeilboot cadeau gegeven. De jongen kon heel goed zeilen, maar hij was erg roekeloos. Op een avond wilde hij gaan zeilen op zee. De vissers waarschuwden hem voor een opkomende storm. Maar hij lachte hen uit en voer tóch uit. Voorgoed. Zijn boot is in stukken geslagen aan de voet van de dijk. Meneer Markgraaf, die ongerust was geworden, ging 's avonds in de storm naar de dijk en... vond de resten van de boot. Van de jongen was geen spoor te bekennen. Vanaf dat ogenblik," de commissaris aarzelde even, „was hij helemaal in de war. Hij bemoeide zich niet meer met de mensen en gedroeg zich vreemd. Hij dwaalde door de duinen, langs het strand en over de dijk en dan riep hij zijn zoon. Hij geloofde namelijk nog steeds dat deze terug zou komen. Mijn zoon kan zwemmen als een vis, mompelde hij vaak. Op een gegeven ogeblik, nu een goed jaar geleden, was Markgraaf verdwenen. Hij was niet in zijn huis en niet in de omgeving. We hebben alles afgezocht, maar hij bleef onvindbaar. Niemand heeft hem daarna nog gezien. Natuurlijk zijn die verhalen over dwaallichten ons ter ore gekomen en we hebben ook een onderzoek ingesteld, maar we hebben nooit iets kunnen ontdekken. Het ongeluk was, dat niemand die beweerde lichtjes gezien te hebben, ons kon vertellen wáár precies. En zoals jullie weten is het duingebied hier erg uitgestrekt, zodat je zonder precieze aanwijzingen weinig kunt beginnen. Bovendien weten we dat de bewoners van deze streek graag spookverhalen opdissen en dat je die over het algemeen met een korreltje zout moet nemen. Dank zij jullie speurtocht is de waarheid ontdekt.

Vanmiddag hebben we zijn schuilplaats onderzocht. Die gang, waarvan jullie het eind bij de Blauwe Steen ontdekt hebben, loopt helemaal door tot onder zijn huis. Hij leefde van voedsel, dat hij daar tijdens de laatste oorlog al had opgeslagen, maar verder verwaarloosde hij zich volkomen. Vlak voordat jullie hem vonden, schijnt hij gevallen te zijn, waarbij hij met zijn hoofd op een steen is terechtgekomen. Vandaar al dat bloed. Maar door die val is tegelijkertijd het waas in zijn hersens verdwenen. Hij weet nu niets meer van zijn omzwervingen. Wel weet hij dat zijn zoon is verdwenen en niet meer terug zal komen. Hij heeft er vrede mee."

De commissaris stond op. „Ik moet nu naar het bureau om mijn rapport op te maken en opdracht te geven die gang dicht te maken. Namens meneer Markgraaf heel erg bedankt, jongens. Jullie hebben prima werk geleverd. Eh... dokter, zal ik u thuisbrengen?"

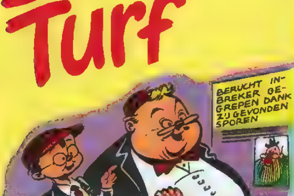
Ze namen afscheid en de dokter beloofde dat hij hen op de hoogte zou houden van de gezondheidstoestand van zijn patiënt. Toen reden de beide mannen in de politieauto weg.

Nog stil van het verhaal over de oude man gingen de vrienden slapen.

Een paar dagen later, toen meneer Markgraaf een heel stuk was opgeknapt, gingen Maja, Herman en Leo naar het ziekenhuis. Toen ze terugkwamen waren ze erg blij. Blij voor meneer Markgraaf dat hij het goed maakte. En blij dat ze Herman zijn zin hadden gedaan, die steeds had volgehouden: „Spoken bestaan niet en dus spookt het *niet* bij de Blauwe Steen."

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

INTUSSEN WAS BILLIE NAAR DE TUIN GEGAAN.
HEE, TUINMAN, HOEPEL OP!
MENEER KWEL, HOE DURFT U! IK ZAL DE DIRECTEUR INLICHTEN!

ALS WE KWEL VINDEN, IS HIJ ONGELUKKIG!
ZO, EN NU GA IK DEZE APPELS LEKKER NAAR BINNEN WERKEN!

ZOEKT U IEMAND, HEREN?
DOE MAAR NIET OF JE VAN NIKS WEET, HUICHELAAR!
WE HEBBEN ALLES GEZIEN!

DAT MALLE BORSTBEELD HEB IK NIET MEER NODIG! WEG ERMEE!
IK HEB ECHT NIETS GEDAAN, HEREN!

LIEVE HELP, WAAR IS MIJN PET GEBLEVEN?
WAF! WAF!

INTUSSEN WAS DE JACHT OP MENEER KWEL NOG IN VOLLE GANG.
WAAR ZOU HIJ TOCH ZIJN? O, ALS DIE NARE TOVENAAR HEM MAAR NIET IN EEN HOND VERANDERD HEEFT!

HELP! DE TOVENAAR HEEFT HET WEL GEDAAN! MENEER KWEL IS EEN HOND GEWORDEN!
WAF! WAF!

ARME MENEER KWEL, WAT ERG VOOR U!

KALM MAAR, JUFFROUW! DIT IS HET BORSTBEELD VAN DE HEER KWEL!
HA, HA, MIJ KRIJGEN ZE NIET! IK HEB GEEN ENKEL SPOOR ACHTERGELATEN!

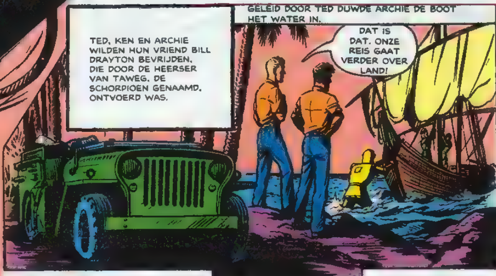

HEE, ER ZIT IETS IN! WAT KAN DAT ZIJN?

HET IS BILLIES PET! DAN ZIT DIE ELLENDIGE KWAJONGEN ACHTER DEZE HELE ZAAK!
ALLE MENSEN, MIJN PET!
KOLENHOK

BLIJF VOORLOPIG MAAR ZO STAAN! ER ZIJN EEN HELEBOEL LIEFHEBBERS!
IK DACHT DAT JIJ NOOIT SPOREN ACHTERLIET?
TWEEDS!
KUNNEN JULLIE WEL! NOG GRAPJES MAKEN OOK!

De man van staal

WANHOPIG MAANDE TED ARCHIE TOT GROTERE SPOED AAN

SNELLER! SNELLER!

TED, ZE HALEN ONS IN!

KOGELS VLOGEN HUN OM DE OREN

NEEM HET STUUR OVER, KEN! ARCHIE MOET DIE LUI VERJAGEN!

ARCHIE PAKTE EEN BLIK MET BENZINE.

SCHIET OP! ZE ZIJN AL VLAKBIJ!

ER WERD EEN LONT IN HET BLIK GESTOPT EN...

TOE MAAR, ARCHIE! MISSCHIEN HOUDT DIT HEN TEGEN!

TOEN SLINGERDE ARCHIE HET BLIK WEG...

GOED ZO!

ER VOLGDE EEN STEEKVLAM.

BIJ ALLAH! WAT IS DAT?

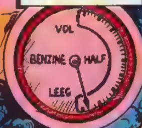
OPGELUCHT ZEI TED:

HET IS GELUKT! ZE SLAAN OP DE VLUCHT!

INTUSSEN WERD DE LUCHT VERDUISTERD DOOR EEN DONKERE WOLK

ER KOMT EEN ZANDSTORM OPZETTEN! WE MOETEN VOORTMAKEN!

OP DAT MOMENT BEGON DE MOTOR VAN DE JEEP TE SPUTTEREN.

DE BENZINE IS OP EN DIE ZANDSTORM KOMT STEEDS DICHTERBIJ! WAT MOETEN WE DOEN?

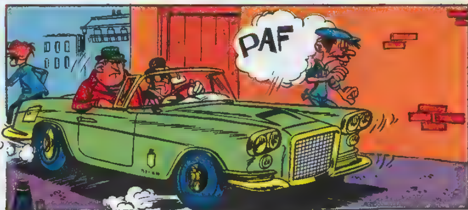

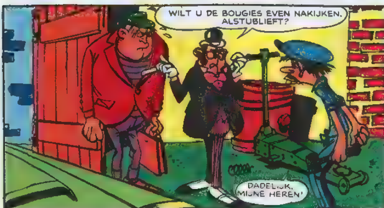
Kareltje Sprint

TERWIJL KARELTJE EEN GLAASJE WIJN GAAT DRINKEN, STOPT BIJ GIGI'S GARAGE EEN GROTE SPORTWAGEN, WAARIN TWEE VREEMDE PERSONAGES ZITTEN, PROFESSOR STRIZZA EN ZIJN KNECHT FILOMENO.

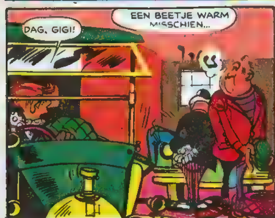

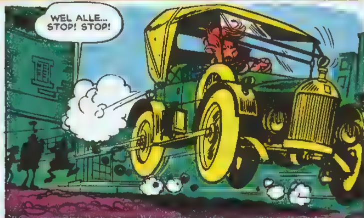

EN NU GEWOON KIJKEN, BEGREPEN?
HÈ? JA, NATUURLIJK!

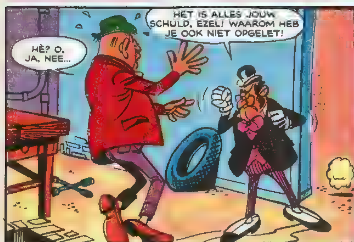

GOEDENDAG, MENEER! MOOI WEERTJE, NIET?
JA, DAT GAAT WEL!

DAG, GIGI!
EEN BEETJE WARM MISSCHIEN...

WEL ALLE... STOP! STOP!

O, DIT IS MIJN ONDERGANG!
W...WAAROM?

WAAROM?! WEET JE HOEVEEL DIE TAS WAARD IS? HONDERD MILJOEN!
OOOO!

HET IS ALLES JOUW SCHULD, EZEL! WAAROM HEB JE OOK NIET OPGELET!
HÈ? O. JA, NEE...

IK HEB ZIN OM JOU EEN FLINK PAK SLAAG TE GEVEN!
NEE, NEE, NIET SLAAN!

Het raadsel van de stille vallei

Tekst: Eda & Richard Crist – Illustraties: Herman Giesen

12

KORTE INHOUD: *Meneer Bonner is met zijn dochter Dodey, zijn zoon Bobbie en hun hond Sheila in het dorpje Deer Lich in de bergen van Pennsylvania aangekomen. Zij maken kennis met mevrouw Leach en haar broer Sim. Randy, een jongen uit de buurt, vertelt, dat er een ongeluk is gebeurd. Op een boom bij het huisje is een vreemd mannetje getekend. Kolendelvers willen het land van mevrouw Tennisson omploegen en zij en Randy kunnen daar niets tegen doen, omdat ze geen bewijs hebben, dat het land hun eigendom is. Dodey, Bobbie en Randy gaan naar de Schoorstenen van het Dode Paard. Ze vermoeden dat er zich iemand bij de Schoorstenen ophoudt. Dodey en Bobbie vinden een oude krant uit het jaar 1892, waarin een berichtje staat over een ongeluk met een postkoets. Meneer Yancy, de postbode, vertelt hun hoe het is gebeurd. De koets is door struikrovers overvallen. De inhoud, een zak met geld en geldswaardige papieren, is nooit teruggevonden. De kinderen vermoeden dat het eigendomsbewijs van de Tennissons in die zak heeft gezeten. Ze besluiten opnieuw naar de Schoorstenen te gaan om de kwestie nader te onderzoeken.*

Daar moest iemand of iets bij de Schoorstenen zijn. Ze deed een stap naar voren om Randy tegen te houden — en toen klonk er opeens een zacht geluid over de rotsen.

Sheila begon te janken en Bobbie legde kalmerend zijn hand op haar kop.

Weer klonk het geluid, nu wat harder. Hoge en lage tonen, akkoorden werden door de wind meegevoerd. Een viool!

Dodey legde de hand tegen haar mond om een kreet te onderdrukken. Het was dezelfde weemoedige melodie, die Sim voor hen had gespeeld in de schuur.

„Hij. . . hij wil ons waarschuwen, omdat hij niet op ons schieten wil! Randy, alsjeblieft! We moeten teruggaan!!"

Randy kon geen woord uitbrengen. Hij knikte flauwtjes en schuifelde achteruit in de richting van de laurierstruiken. De beide anderen volgden hem zo stil mogelijk. En zo ontvluchtten ze het mysterie van de Schoorstenen voor de tweede keer.

HOOFDSTUK IX

„Ik ben even naar de stad geweest"

„Weten jullie zeker dat Sim in de schuur was?"

Nu ze al weer voorbij het huis van de familie Radijs waren, gingen ze wat langzamer lopen. Hun gedachten hielden zich voortdurend bezig met de oude man.

Wat had die muziek vreemd geklonken, die zachte droevige tonen, die veel luider werden toen ze door de reusachtige rotsen werden weerkaatst. Muziek in de bossen. . . Droefgeestige muziek, die gespeeld werd door een lugubere violist. . .

„Mevrouw Leach heeft ons verteld dat hij in de schuur was," zei Bobbie. „Ze zei dat hij een wieg moest opknappen voor de een of andere mevrouw. We waren naar zijn huis gegaan om wat terpentijn te lenen, maar toen besloten we om eerst naar jou te gaan."

„Dus jullie hebben hem niet gezien?"
„Nee."
„Nee, we hebben hem niet gezien," zei Dodey ook. „Maar als mevrouw Leach zegt dat hij in de schuur was, dan was hij daar. Ze zal er heus niet om liegen."
Nee, natuurlijk niet, dacht Randy. Ze wist alleen niet dat hij was weggegaan, dat is alles.
Ondanks alles wilde Dodey nog steeds niet geloven dat Sim de oude man was. „Er zijn zoveel mensen die viool kunnen spelen," zei ze.
„Maar het was hetzelfde wijsje dat hij voor ons gespeeld heeft in de schuur," protesteerde Robbie.
„Er zijn waarschijnlijk een heleboel mensen die die melodie kennen. Bovendien, als het werkelijk Sim was, waarom zou hij zich dan zo blootgeven door juist die melodie te spelen? Ik zie trouwens helemaal niet in, waarom hij daar zou gaan zitten spelen."
„Ik weet het niet." Bobbie haalde zijn schouders op. „Ik geloof net als jij dat hij niet op ons wilde schieten. Daarom greep hij zijn viool en speelde het eerste het beste wijsje dat hem te binnen schoot, waarbij hij er niet aan dacht, dat wij het hem al eens hadden horen spelen."
„Pfff," zei Dodey honend. „Kun jij je voorstellen dat hij zijn viool helemaal heeft meegenomen naar de Schoorstenen om hem bij de hand te hebben voor het geval wij nog eens in de buurt zouden komen?"
„Misschien heeft hij er wel twee."
„Och, je kletst. Ik geloof er allemaal niets van."
Bobbie legde haar met een hooghartige blik het zwijgen op. „Jij had een poosje geleden wel tien poppen, waarom zou Sim dan geen twee violen kunnen hebben? Waarschijnlijk heeft hij bij de Schoorstenen een grot of een andere schuilplaats, waar hij zijn spullen bewaart."
Er was maar één ding dat ze konden doen, dacht Dodey, en dat was zo vlug mogelijk teruggaan naar de schuur van Sim Leach. Sim zou daar beslist met zijn wieg bezig zijn. Ze was er bijna zeker van en dat zei ze ook tegen de jongens
„Goed," zei Randy. „We gaan terug. Maar wij hebben tamelijk langzaam gelopen. Sim kan best langs een ander pad terug zijn gegaan, zodat hij ons nu v... vóór is. Er loopt nog een pad over het land van Radijs; als hij daarlangs gegaan is hoeft hij niet voorbij de werklui en kan hij al lang weer thuis zijn. Natuurlijk is er

En zo ontvluchtten ze het mysterie van de Schoorstenen voor de tweede keer.

geen enkele reden, waarom hij overhaast naar huis zou gaan, tenzij hij er een vermoeden van heeft, dat wij hem verdenken."

Bobbie zette een geleerd gezicht. „Als we hem inderdaad in de schuur aantreffen" — hij aarzelde even om zijn keel te schrapen — „dan zullen we hem op de proef stellen!"

„Wat voor een proef?" vroeg Dodey achterdochtig.

„We vragen hem eerst om een beetje terpentijn. Daarna vragen we hem plotseling of hij nog wat voor ons op de viool wil spelen. Daar schrikt hij natuurlijk van als hij schuldig is."

„Nou, en?"

„Dan vragen we hem of hij dat droevige wijsje nog eens wil spelen, en dan moeten we goed kijken, hoe hij daarop reageert. Als hij maar éven schrikt, dan is hij onze man."

„Ja, dan wil je hem zeker de handboeien aandoen!" hoonde Dodey.

„Kom nou maar mee," drong Randy aan. „We doen het. Als hij al die tijd in de schuur is geweest, nou, dan ben ik bereid om in spoken te geloven."

„In spoken?" vroeg Dodey, die moeite had om de nu vlug lopende jongens bij te houden.

„Ja zeker! Weet jij niet meer, wat er in die oude brief stond? De koetsier van de postkoets was de beste violist in het bergland."

Dodey huiverde. Heksen en spoken. . . Het was hier wel een primitief land. En ook erg opwindend.

Ze besloot dat ze Randy ook zou vertellen wat er over de hekserij in het boek van vader stond, maar dan op een andere keer, als ze niet zo'n haast hadden.

Ze staken de dam over en bleven even bij de werklui staan om te vragen of er ook iemand voorbij gekomen was. De mannen hadden niemand gezien en de kinderen liepen weer vlug verder. Op de modderige weg zagen ze geen andere voetafdrukken dan hun eigen. Maar Bobbie beweerde dat Sim heel goed over de berm had kunnen lopen en dan zo over de akkers.

Zwijgend haastten ze zich voort en kwamen al gauw bij het huis van de familie Leach. Sim was op het erf nergens te zien en ze liepen regelrecht door naar de schuur. Het was doodstil in de schemerige ruimte. Alleen bij het dak hoorden ze gefladder. Een spreeuw probeerde wanhopig door het stoffige dakraampje te ontsnappen. Bobbie bond Sheila aan de deurkruk vast en de drie speurders liepen voorzichtig tussen de oude meubels door.

In het achterste kamertje was nog steeds geen teken van leven te bekennen. Dodey hoopte vurig dat Sim daar rustig zou zitten te lezen of dat hij een dutje deed of iets anders. . . . Maar Sim was er niet. Op de werkbank lagen verschillende stukken gereedschap en de houten wieg van mevrouw Slagmeyer stond midden op de vloer.

Randy wees triomfantelijk naar de wieg. „Daar heb je die wieg, waarmee hij zogenaamd aan het werk was. Maar hij heeft er nog niets aan gedaan, zoals je ziet. Die scheur zit nog steeds in het hout en het onderstel ligt er nog naast."

„Je hebt gelijk," zei Bobbie. „En kijk, daar ligt zijn viool. Tenminste, de kist."

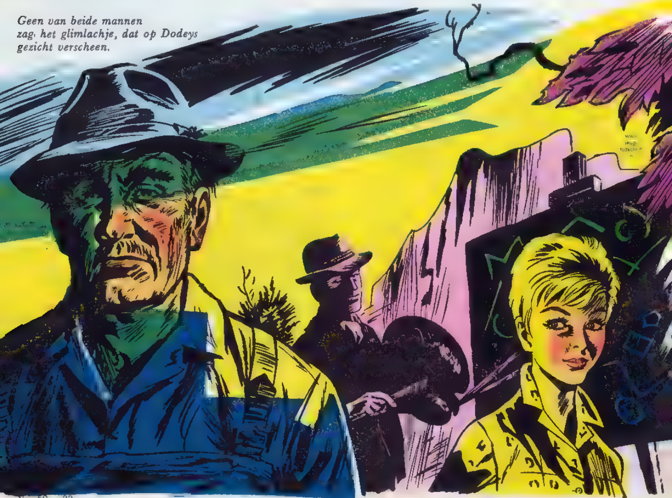
Hij liep naar de kist toe en deed hem open. „Ja, de viool ligt erin. Dan heeft hij er dus twee. Hij is inderdaad de man die wij zoeken."

„Och, schei toch uit," zei Dodey wanhopig. „Jullie maken me ziek. Je beschuldigt er Sim als het ware van dat hij op iemand heeft geschoten, terwijl je heel goed weet dat hij zo iets nooit zou doen. Alleen maar, alleen maar, omdat de schijn tegen hem is, zijn jullie er al van overtuigd, dat hij de schuldige is. Ik. . . ik vind jullie gemeen!" De tranen sprongen haar in de ogen. Ze keek de jongens verwijtend aan en liep weg.

Ze liep om het huis heen, deed alsof ze de kwispelstaartende Sheila niet zag en ging naar huis.

Het boek, waarin ze 's morgens had zitten lezen, lag op tafel, op de veranda. Ze ging zitten en sloeg het open op de bladzijde waar ze gebleven was. Maar ook nu kon ze haar gedachten er niet bij houden. Ze klapte het boek weer dicht en keek naar buiten, over de velden. . .

Tussen de bosjes door zag ze even de gestalten van de beide jongens en Sheila. Ze waren de schuur van Sim weer uit gegaan en waren nu onderweg naar het huis van Randy. Dodey twijfelde er niet aan, of ze waren een plan aan het smeden om Sim te betrappen. Ze waren in staat om zich in het kippenhok te verbergen, waar ze een oogje op de weg zouden kunnen houden. Ze verwachtten natuurlijk

Geen van beide mannen zag het glimlachje, dat op Dodeys gezicht verscheen.

dat ze Sim van de Schoorstenen zouden zien terugkomen. Ze leken wel spionnen. Nou, ze mochten wat haar betrof best op de loer gaan liggen, tot ze een ons wogen. Hij kwam vast niet.

Ze pakte haar boek weer op, maar omdat ze niet zo gemakkelijk zat op de houten tuinstoel die op de veranda stond, ging ze op zoek naar het oude, groene kussen, dat erin hoorde te liggen. Het lag niet op de veranda en ook niet in de kamer. Toen ze de veranda weer opliep, zag ze tot haar grote verbazing — en ook tot haar grote opluchting — dat Sim Leach naar het huisje kwam lopen. Hij droeg een blikken busje in de hand en toen hij dichtbij gekomen was, hield hij het omhoog.

„Terpentijn," legde hij uit. „Een uitstekend middel tegen hooikoorts en wratten?"

„Nee," lachte Dodey. „Vader heeft terpentijn nodig om zijn kwasten schoon te maken. Ik zal het hem wel geven."

Sim gaf haar de bus. „Ik zou die schilderijen weleens graag willen zien, die hij maakt. Zou meneer het vervelend vinden, als ik even naar hem toe liep?"

„Natuurlijk niet. Hij vindt het vast wel leuk dat u komt kijken. Het doek, waarmee hij nu bezig is, is verreweg het beste dat hij tot nu toe heeft gemaakt. Hij noemt het: Geluiden, die ik op een berg zag."

Meneer Leach keek haar een beetje beteuterd aan.

„Wat voor geluiden kan hij dan *zien*?!"

„O, allerlei soorten. Harde en zachte en scherpe tonen. . ."

„Lieve help," zei Sim verbaasd. „Bedoel je dat die geluiden zo lang stilstaan, tot het schilderij klaar is?"

Dodey schaterde het uit en haar gelach klonk als het gekwinkeleer van een vogel in de boomgaard.

„Hij kan de geluiden niet werkelijk zien, hoor. Hij ziet ze pas, als hij ze geschilderd heeft. Hij probeert zich voor te stellen, hoe ze er uit zouden kunnen zien, en dan tekent hij ze en verft ze in kleuren."

„Ik heb weleens van schreeuwende kleuren gehoord," merkte Sim op. Toen liepen ze zwijgend door, tot ze bij het plekje in de schaduw kwamen, waar vader werkte.

Op de ezel stond een groot doek, dat beschilderd was met allerlei vreemde vormen. Op een donkergroene achtergrond waren blauwe en groene driehoeken, rode en paarse cirkels en vreemde oranje-engele zigzaglijnen aangebracht. Tussen deze vormen door kronkelden grijze lijnen, en over het geheel lag een warme, levendige gloed.

Meneer Bonner stond op een paar passen afstand met half toegeknepen ogen naar zijn werk te kijken. Hij had een verfkwast in de hand en zag hen niet aankomen. Dodey ging naast hem staan en liet hem het busje met terpentijn zien.

„O, mooi zo, mooi zo!" riep hij uit, zich even losmakend uit zijn werk. „Welkom in mijn openluchtatelier. Wat zeg je van dit kunstwerk?"

„Het is prachtig, vader." Dodey meende het.

Hoewel ze de illustraties wel aardig vond, die haar vader voor de tijdschriften maakte, met hun bekende voorstellingen van mensen, huizen, honden en paarden, vond ze de schilderijen die hij voor zijn plezier maakte, toch veel mooier. Er was iets in die doeken, dat haar opgewonden maakte. Ze gaven haar ongeveer hetzelfde gevoel als ze had gehad, toen ze naar het vioolspel van Sim luisterde in de schuur en ook toen ze de Schoorstenen voor de eerste keer had gezien.

Wat Sim betreft, die stond met de handen in zijn broekzakken en met verbijsterde blik in zijn ogen naar het doek te kijken. Eindelijk begon hij eens wat met zijn voeten te schuifelen en te kuchen.

„Daar is héél wat verf voor gebruikt!" mompelde hij eerbiedig. „Schildert u altijd geluiden?" Hij keek meneer Bonner verwonderd aan. „Ik had gedacht dat u uit de stad hier naar toe was gekomen om

Ze herinnerde zich dat het die morgen nog in de stoel had gelegen. Wie zou nu in vredesnaam zo'n oud, versleten kussen stelen?

bomen en rustige plekjes te schilderen. Voor geluiden moet je volgens mij eerder in de stad zijn."

„Dat is waar," lachte meneer Bonner. „Maar ik ben niet uitsluitend een schilder van geluiden. Ik schilder, nou ja, ik schilder schilderijen. Ik geloof dat er meer dan genoeg bomen, rotsen en watervallen en dergelijke in de wereld zijn geschilderd, maar er worden niet genoeg echte, eerlijke doeken gemaakt. Ik bedoel, schilderijen die iets meer te zeggen hebben dan alleen maar: ik ben een boom of ik ben een roos of ik ben een waterval!"

In Sims ogen begon langzamerhand een vaag begrip door te schemeren. „Dat kan wel zo zijn," zei hij. „Ik ben vermoedelijk te ouderwets om zo iets te begrijpen."

„Onzin," verklaarde meneer Bonner.

„Jawel, ik voel me beter op mijn gemak als ik kan zien, wat een schilderij voorstelt. Maar aan de andere kant doet dit schilderij me wel enigszins aan muziek denken. Het lijkt op een vrolijke melodie. En bij muziek voel ik me altijd op mijn gemak."

Sim bleef nog een poosje aandachtig naar het doek kijken, waarbij hij zijn hoofd eerst schuin naar links en toen naar rechts hield en in zichzelf mompelde.

Toen zei hij: „Nou, ik moet er weer eens vandoor. Ik ben even naar de stad geweest om schuurpapier en beits te halen. Ik moet nu weer aan het werk om een oude wieg op te knappen."

Geen van beide mannen zag het glimlachje, dat op Dodeys gezicht verscheen, toen ze zich omdraaide om weg te gaan. Nu had ze tenminste nieuws om aan Bobbie en Randy te vertellen. Sim was naar de stad geweest. Hij was het dus niet geweest die ze in de bossen hadden horen spelen. De oude man van de Schoorstenen moest iemand anders zijn, dat was nu wel zeker!

Ze was weer bij het huisje en ging verder met lezen. Nadat ze ongeveer drie bladzijden had gelezen, werd ze er zich van bewust dat het kussen nog steeds niet op de stoel lag. Ze stond op, wreef met een pijnlijk gezicht over het onderste gedeelte van haar rug en ging naar binnen om een stoel uit de woonkamer te halen. Toen ze weer ging zitten, dacht ze eraan, dat het toch wel eigenaardig was, dat het kussen zo maar ineens verdwenen was. Ze herinnerde zich dat het die morgen nog in de stoel had gelegen. Haar vader had het niet bij zich en Bobbie natuurlijk ook niet. In huis was het nergens te vinden. Wie zou nu in vredesnaam zo'n oud, versleten kussen stelen?

Dodey haalde de schouders op. Ze zette het vraagstuk resoluut uit haar hoofd en concentreerde zich op haar boek.

Wordt vervolg

DE *HISPANIOLA* WAS OP WEG NAAR HET EILAND, WAAR DE SCHAT BEGRAVEN LAG. DE REIS VERLIEP VLOT. KAPITEIN SMOLLETT, DE GEZAGVOERDER VAN HET SCHIP, VERTROUWDE JOHN SILVER, DE SCHEEPSKOK, NIET. DEZE LAATSTE HAD OP VERZOEK VAN JONKER TRELAWNEY (DIE DE TOCHT GEORGANISEERD HAD) DE BEMANNING AANGEWORVEN.

ZO GAUW WE HET EILAND BEREIKT HEBBEN EN DE PLAATS VAN DE SCHAT WETEN, RUIMEN JULLIE DE KAPITEIN UIT DE WEG. DE JONKER ZAL IK ZELF ONDER HANDEN NEMEN, DIE VERTELT HET OOK NIET MEER NA!

TOT MIJN GROTE SCHRIK HOORDE IK HOE JOHN SILVER TWEE BEMANNINGSLEDEN OVERHAALDE OM ZICH ONDER ZIJN LEIDING VAN DE SCHAT MEESTER TE MAKEN. ZE ZOUDEN IN ACTIE KOMEN ZODRA JONKER TRELAWNEY DE PLAATS VAN DE SCHAT HAD AANGEWEZEN. UIT HET GESPREK MAAKTE IK OP, DAT BIJNA DE HELE BEMANNING IN HET KOMPLOT ZAT.

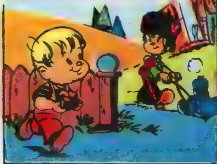
VAN ALLE KANTEN KWAMEN DE MANNEN AANGEREND EN ONGEMERKT WIST IK WEG TE GLIPPEN. NU MOEST IK ZO GAUW MOGELIJK AAN DE DOKTER EN DE JONKER VERTELLEN WAT IK GEHOORD HAD. IK STORMDE DAAROM NAAR DE DOKTER EN NOG VOOR HIJ IETS KON ZEGGEN BEGON IK:

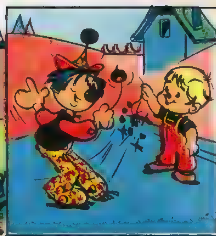

SPELEND SPEELGOED

Op een dag was Tommie het gazon voor zijn huis aan het maaien, toen Tim riep: „Ik heb hier een paar kastanjes. Wil je ze voor me aan een draadje rijgen?" Tommie knikte.

Even later kwam Willie Stropop voorbij. Hij had ook een kastanje aan een draadje en sloeg daarmee tegen de kastanje van Tim. *Krak*, zei deze en viel in stukken op de grond.

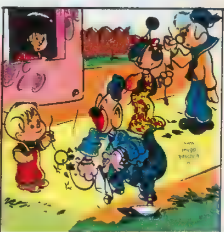

Maar Tim vond het helemaal niet erg, hij had er veel plezier om. Aan Tommie, die de ramen ging zemen, vroeg hij: „Wil je een andere kastanje voor me aan een draadje doen?"

Weer probeerden Willie en Tim elkaars kastanje kapot te slaan en weer had Willie geluk. Toen Tim voor de derde maal bij Tommie kwam, keek deze nogal kwaad.

Tim ging naar buiten en nu was het Janmaat de matroos met wie hij zijn krachten ging meten. Even later zag Tommie dat Tims kastanje alwéér kapot was.

Toen Tim weer om een nieuwe kwam vragen, pakte Tommie een houten kraal, reeg die aan een draadje en zei: „Ga daar maar mee spelen." Dat deed Tim en niemand kon hem nu nog verslaan.

Jongens en Meisjes, jullie sparen graag speldjes...

HEB JE DEZE AL?

Nieuw en fantastisch-mooi

Luxe Speldje

voor 10 ct bij die lekkere Knorr-soep!

- *Speldje van gepolijst edelmetaal*
- *Onverbrekelijk gelast*
- *Prachtig goudkleurig*

Laat dit ook aan je moeder zien.

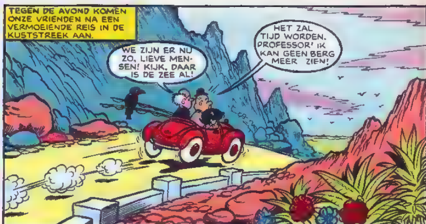
Geachte mevrouw,

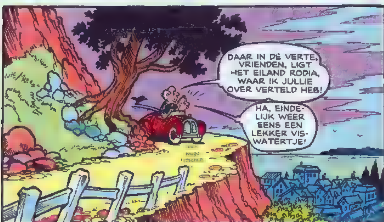
Voor uw kinderen hebben de bekende Knorr-fabrieken een bijzonder geslaagd speldje ontworpen. U krijgt het speldje voor slechts **10 ct** bij 2 zakjes Knorr Tomaten-Groentesoep.
Uw winkelier heeft deze verrukkelijke Knorr soep met het speldje al voor u klaar liggen. Totaal slechts f 1.46. Goed idee - koop er twee! U doet er uw kinderen, neefje of nichtje een groot plezier mee.

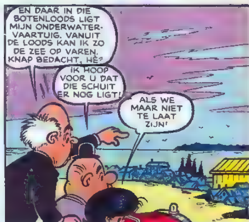
SAMEN TAFELEN BEGINT MET

Knorr

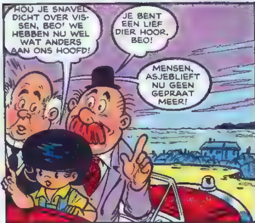

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

TEGEN DE AVOND KOMEN ONZE VRIENDEN NA EEN VERMOEIENDE REIS IN DE KUSTSTREEK AAN.
WE ZIJN ER NU ZO, LIEVE MENSEN! KIJK, DAAR IS DE ZEE AL!
HET ZAL TIJD WORDEN, PROFESSOR! IK KAN GEEN BERG MEER ZIEN!

DAAR IN DE VERTE, VRIENDEN, LIGT HET EILAND RODIA, WAAR IK JULLIE OVER VERTELD HEB!
HA, EINDELIJK WEER EENS EEN LEKKER VISWATERTJE!

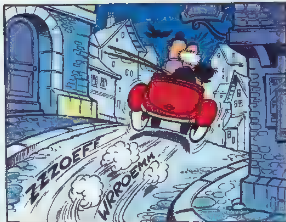

EN DAAR IN DIE BOTENLOODS LIGT MIJN ONDERWATERVAARTUIG. VANUIT DE LOODS KAN IK ZO DE ZEE OP VAREN. KNAP BEDACHT, HÈ?
IK HOOP VOOR U DAT DIE SCHUIT ER NOG LIGT!
ALS WE MAAR NIET TE LAAT ZIJN!

LEKKER VISSEN, OPA! LEKKER VISSEN!

HOU JE SNAVEL DICHT OVER VISSEN, BEO! WE HEBBEN NU WEL WAT ANDERS AAN ONS HOOFD!
JE BENT EEN LIEF DIER HOOR, BEO!
MENSEN, ASJEBLIEFT NU GEEN GEPRAAT MEER!

WE RIJDEN DOOR DE DORPSSTRAAT NAAR DE LOODS, OPA! VLUG MAAR!

GEEF GAS, OPA! IK HEB HET BANGE VOORGEVOEL DAT WE TE LAAT ZIJN! BEN BONKERT EN ZIJN BENDE ZIJN ONS VAST VÓÓR GEWEEST!

ZZZOEFF
WRROEMM

HÈÈÈLP! EEN MONSTER

WIN WAT JE ZO GRAAG HEBBEN WILT!

EEN NIEUWE, LEUKE ZAANHAGEL -

QUIZ

Bob Wallagh - „oom Bob" vóór duizenden jongens en meisjes - komt voor jullie met een leuke vragenquiz van Cacao de Zaan.

De Zaanhagel Hersengymnastiek van Cacaofabriek DE ZAAN

Let eens op: hieronder staan zes leuke vragen die elk meisje en elke jongen gezellig aan het puzzelen zullen zetten. Het gaat er nu in de eerste plaats om die vragen goed te beantwoorden om mee te dingen naar een van de vele fijne prijzen. Kopen wat je zo graag hebben wilt!

HIER KOMEN DE VRAGEN:

1 *Een boer heeft 4 schotten en wil daartussen 4 paarden zetten, elk paard afzonderlijk. Hoe moet hij de schotten plaatsen, als hij geen gebruik kan maken van stalmuren of andere muren?*

2 *Wat is dit voor een vlag?*

3 *Hoe heet de rechterzijde (dus in de vaarrichting) van [illegible] boot?*

4 *Wat betekent dit verkeersbord?*

5 *Kijk een vleermuis! Waar broedt de vleermuis bij voorkeur?*

6 *Deze [illegible] veel in Mexico. Ho[illegible]*

WAT JE MOET DOEN

Heb je de, naar je mening, juiste antwoorden gevonden, stuur die dan vóór 1 januari a.s. in op een briefkaart naar:

Bureau Schippers, Postbus 841, Amsterdam.

Plak daar dan een geel driehoekje met scheepje van een pakje Zaanhagel van „De Zaan" op!

1e prijs kopen wat je wilt tot max. f 100.-

2e prijs kopen wat je wilt tot max. f 75.-

3e - 7e prijs kopen wat je wilt tot max. f 50.-

8e - 12e prijs kopen wat je wilt tot max. f 25.-

13e - 22e prijs kopen wat je wilt tot max. f 10.-

20 troostprijzen kopen wat je wilt tot max. f 5.-

Bob Wallagh beoordeelt alle inzendingen. Iedereen die meedoet krijgt van Cacao de Zaan in elk geval bericht over de uitslag. We hopen, dat dan ook jouw naam bij de gelukkige winnaars staat . . . !

En nu:

aan het werk en . . .

veel succes!!

Wie puzzelt er mee?

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Lettergrepen-kruiswoordpuzzel

GA	VE		AR	MA	DA		MA	MA
RA		AARD	BEI		DE	GEN		HO
GE	MAK		DER	GE	LIJK		ME	NIE
	KER	MIS		LUK		WA	TER	
		SE	DERT		KO	REN		
	HEER	LIJK		VO		HUIS	WERK	
PAS	SER		A	RE	NA		DAG	BLAD
SE		EE	GA		DE	KEN		ZIJ
REN	TE		VE	ZE	LIG		RE	DE

Visitekaartjes

van George en Hanneke Berger

1 Horlogemaker
2 Doktersassistente

Visitekaartje

van Lourens de Jong in Leeuwarden

Stewardess

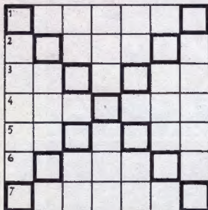
Verborgen namen van bomen

1 linde (wel in dezelfde); 2 palm (trap al menigmaal); 3 berk (heb er krachtig); 4 esdoorn (les door niemand)

Invulpuzzel

In dit vierkant moet je van links naar rechts zeven woorden invullen volgens onderstaande omschrijvingen. Als je het goed gedaan hebt, kun je op de schuine rijen van linksboven naar rechtsonder en van linksonder naar rechtsboven twee jongensnamen lezen.

1 Heel groot land in het oosten van Europa
2 Kalm, rustig
3 Het grootste op het land levende zoogdier
4 Kapel
5 Scheerder
6 Kamer
7 Fiets met hulpmotor

Boompuzzel

In deze boom zie je zes woorden staan, waarvan sommige er nogal raar uit zien. Maar je begrijpt wel, dat er iets bijzonders mee aan de hand is. Van elk woord kun je namelijk een naam van een inheemse boom of struik maken door de letters van plaats te verwisselen. Van de kleine woorden heb je al gauw door welke naam het worden moet, maar bij de grotere wordt het iets lastiger om erachter te komen wat de bedoeling is. Veel succes.

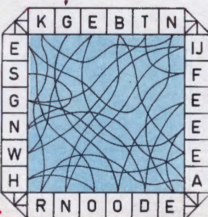
Verborgen dierenamen

In elk van onderstaande zinnen is de naam van een dier verborgen.

1. De onvoorzichtige man had de rechtervoet bezeerd.
2. De groenteboer had wel andijvie, maar vers was ze niet.
3. Er worden in dat dorp aardige huizen gebouwd.

Spreekwoordraadsel

De letters op de rand van dit vierkant vormen tezamen een spreekwoord van vijf woorden. Je kunt het vinden door de lijnen te volgen, die van letter naar letter lopen, te beginnen bij het pijltje bovenaan. Schrijf de gevonden letters maar stuk voor stuk op, dan zie je vanzelf het spreekwoord verschijnen.

Ziekenlijstje

Dineke Kruiskamp (5), Vinkenweg 22, Westerhaar, Vriezenveen, *zou graag wat leuke ansichtkaarten ontvangen.*
Nel Luykx, Anjelierstraat 17, Den Haag, *is verzot op kralen, waar ze van alles van maakt. Wie wil haar er wat sturen?*

Oplossing wereldquiz uit nummer 49

1 Arabië. *2* Het meisje heeft voorrang, omdat ze op een voorrangsweg rijdt. *3* A. Elizabeth Taylor. B. Cleopatra. *4* Italië. *5* Fuchsia. *6* 1. IJsland - Reykjavik; 2. Noorwegen - Oslo; 3. Zweden - Stockholm; 4. Finland - Helsinki; 5. Polen - Warschau; 6. West-Duitsland - Bonn; 7. Denemarken - Kopenhagen; 8. Frankrijk - Parijs; 9. Engeland - Londen; 10. Ierland - Dublin. *7* Spectrum. *8* Het is in kannen en kruiken. *9* Alpenhoorn - Zwitserland. *10* Bekken. *11* Volvo P-1800. *12* 1. George Washington; 2. Thomas Jefferson; 3. Theodore Roosevelt; 4. Abraham Lincoln. *13* Oscar. *14* Kiwi.

Dagboek *van de geschiedenis*

Een vraagbaak voor iedereen die graag wil weten wat er op zijn verjaardag is gebeurd...

13 DECEMBER 1926 LIEP DE ONDERZEEBOOT **K XVIII** DE HAVEN VAN SOERABAJA BINNEN. AAN BOORD BEVOND ZICH DE NEDERLANDSE GELEERDE, DOKTER EN INGENIEUR F. A. VENING MEINESZ, DIE TIJDENS DE ZES MAANDEN DURENDE REIS DAGELIJKS PROEVEN HAD GENOMEN MET EEN ZOGENAAMD DUBBELSLINGERAPPARAAT VAN EIGEN VINDING, WAARMEE HIJ VORM EN SAMENSTELLING VAN DE AARDE WILDE BEPALEN.

13 DECEMBER 1961 OVERLEED OP DE LEEFTIJD VAN HONDERDEEN JAAR ANNA MARY MOSES, EEN BEKEND AMERIKAANS SCHILDERES. ZE BEGON PAS OP ZESENZEVENTIGJARIGE LEEFTIJD TE SCHILDEREN EN MAAKTE IN HET GEHEEL ONGEVEER TWEEDUIZEND DOEKEN. ANNA MOSES SCHILDERDE BIJ VOORKEUR HET LEVEN OP EN OM HAAR BOERDERIJ. ZE WERD MEESTAL GRANDMA MOSES GENOEMD.

14 DECEMBER 1962 ARRIVEERDE HET AMERIKAANSE RUIMTESCHIP **MARINER II** NA EEN REIS VAN HONDERDNEGEN DAGEN, WAARIN EEN AFSTAND WERD AFGELEGD VAN TWEEHONDERDNEGENTIG MILJOEN KILOMETER, BIJ DE PLANEET VENUS OM DEZE MET ZIJN INSTRUMENTEN TE ONDERZOEKEN. HET RUIMTESCHIP ONTDEKTE DAT VENUS GEEN LEVEN KENT ZOALS DAT OP AARDE VOORKOMT, OMDAT DE OPPERVLAKTETEMPERATUUR ACHTHONDERD GRADEN FAHRENHEIT BEDRAAGT. BOVENDIEN ONTDEKTE HET DAT VENUS BEDEKT IS MET EEN DIKKE WOLKENLAAG, DIE NEGENTIG KILOMETER BOVEN HET OPPERVLAK BEGINT EN DAAR EEN TEMPERATUUR HEEFT VAN TWEEHONDERD GRADEN FAHRENHEIT BOVEN NUL, WAARBIJ IN DE WOLKEN DE TEMPERATUUR TERUGLOOPT TOT ZESTIG GRADEN ONDER NUL. NA ZIJN ONDERZOEKINGEN STUURDE HET RUIMTESCHIP ZIJN GEGEVENS NAAR CAPE CANAVERAL IN AMERIKA OVER EEN AFSTAND VAN VIJFENVIJFTIG MILJOEN KILOMETER. EEN BESCHRIJVING VAN HET RUIMTESCHIP EN ZIJN REIS NAAR VENUS KUN JE VINDEN IN SJORS NR. 49 VAN 8 DECEMBER 1962.

14 DECEMBER 1799 OVERLEED DE EERSTE PRESIDENT VAN DE VERENIGDE STATEN, GEORGE WASHINGTON. HIJ WAS DE GRONDLEGGER VAN DE ONAFHANKELIJKHEID. ONDER ZIJN LEIDING WISTEN DE AMERIKAANSE TROEPEN, GEHOLPEN DOOR DE FRANSEN, DE ENGELSEN IN 1782 TE VERSLAAN.

17 DECEMBER 1903 BEGON HET TIJDPERK VAN DE LUCHTVAART TOEN ORVILLE WRIGHT ERIN SLAAGDE ALS EERSTE EEN VLUCHT TE MAKEN MET EEN BESTUURBAAR MOTORVLIEGTUIG, DAT HIJ SAMEN MET ZIJN BROER WILBUR HAD GEBOUWD.

17 DECEMBER [illegible] STORTTE IN HET CENTRUM VAN MÜNCHEN EEN CONVAIR TRANSPORTVLIEGTUIG VAN DE AMERIKAANSE LUCHTMACHT NEER. HET TOESTEL RAAKTE EERST EEN KERKTOREN EN DAARNA EEN VOLLE TRAM. IN EEN HEL VAN BRANDENDE BENZINE KWAMEN TWINTIG INZITTENDEN VAN HET VLIEGTUIG EN NEGENENTWINTIG TRAMPASSAGIERS OM HET LEVEN.

15 DECEMBER 1960 VIERDE BELGIË FEEST; OP DIE DAG WERD NAMELIJK HET HUWELIJK GESLOTEN TUSSEN KONING BOUDEWIJN EN DONA FABIOLA DE MORA Y ARAGON.

17 DECEMBER 1963 VIERT DE NEDERLANDSE CABARETIER TOON HERMANS ZIJN ZEVENENVEERTIGSTE VERJAARDAG. HIJ IS BEKEND GEWORDEN ONDER ANDERE DOOR ZIJN „ONE-MAN-SHOWS".

18 DECEMBER 1935 WERD DR. MAX EUWE WERELDKAMPIOEN SCHAKEN, DOORDAT HIJ ZIJN TEGENSTANDER ALJECHIN VERSLOEG IN DE LAATSTE FASE VAN EEN STRIJD, DIE DERTIG PARTIJEN DUURDE.

18 DECEMBER 1737 STIERF DE BEROEMDE VIOOLBOUWER ANTONIO STRADIVARI. HIJ WORDT BESCHOUWD ALS DE GROOTSTE VIOOLBOUWER VAN ALLE TIJDEN. ZIJN VIOLEN, ALTVIOLEN EN VIOLONCELLI VALLEN OP DOOR HUN MOOIE KLANK. INSTRUMENTEN DIE ZIJN NAAM DRAGEN, ZIJN ZEER VEEL GELD WAARD.

[illegible] DECEMBER [illegible] LIEP EEN ZWEEDS SCHIP ALS VIJFENTWINTIGDUIZENDSTE VAN DAT JAAR DE HAVEN VAN ROTTERDAM BINNEN. ROTTERDAM VERKLAARDE HIERMEE ZIJN HAVEN ALS DE GROOTSTE TER WERELD, EEN FEIT DAT DOOR NEW YORK WORDT BETWIST. DE AMERIKAANSE STAD BESCHULDIGT ROTTERDAM ERVAN OOK DE KLEINE EN KLEINSTE SCHEEPJES MEE TE HEBBEN GETELD.

[illegible] DECEMBER [illegible] KWAM DE AMERIKAANSE BANDLEIDER GLENN MILLER OM HET LEVEN BIJ EEN VLIEGTUIGONGELUK BOVEN HET KANAAL. HIJ GENIET NOG GROTE BEKENDHEID IN AMERIKA EN DAARBUITEN. ENKELE VAN ZIJN BEKENDSTE COMPOSITIES ZIJN: IN THE MOOD, MOONLIGHT SERENADE EN PENNSYLVANIA 65000.

18 DECEMBER 1944 WERD DE DERDE AMERIKAANSE VLOOT OP VIJFHONDERD ZEEMIJLEN TEN OOSTEN VAN HET EILAND LUZON GETROFFEN DOOR EEN TYFOON. DE WIND MET EEN SNELHEID VAN TWEEHONDERDVIJFENTWINTIG KILOMETER PER UUR JOEG DE GOLVEN OP TOT EEN HOOGTE VAN TWINTIG METER. HONDERDZESENVEERTIG VLIEGTUIGEN WERDEN VAN DE VLIEGDEKSCHEPEN AFGEBLAZEN, TWEE TORPEDOJAGERS ZONKEN, DERTIEN ANDERE SCHEPEN LIEPEN ERNSTIGE SCHADE OP.

16 DECEMBER 1911 PLANTTE DE NOOR AMUNDSEN NA EEN ZWARE TOCHT DOOR HET POOLGEBIED DE NOORSE VLAG OP DE ZUIDPOOL. HIJ EN ZIJN METGEZELLEN WAREN DE EERSTE MENSEN DIE DIT PLEKJE VAN DE AARDBOL BETRADEN.

16 DECEMBER 1960 KWAMEN BOVEN NEW YORK TWEE VLIEGTUIGEN MET ELKAAR IN BOTSING, EEN DC-8 STRAALVERKEERSVLIEGTUIG EN EEN SUPER CONSTELLATION. DE BRANDENDE WRAKSTUKKEN STORTTEN NEER IN DE STRATEN VAN DE NEW-YORKSE WIJK BROOKLYN. ER WAREN HONDERDACHTENTWINTIG DODEN TE BETREUREN.

19 DECEMBER 1915 WERD DE FRANSE ZANGERES EDITH PIAF IN EEN PARIJS POLITIEBUREAU GEBOREN. ZE WIST ZICH ONDANKS EEN MOEILIJK LEVEN OMHOOG TE WERKEN NAAR DE TOP VAN DE THEATERWERELD. NA ENIGE KEREN ERNSTIG ZIEK TE ZIJN GEWEEST, OVERLEED ZE OP 11 OKTOBER 1963. ER ZAL EEN FILM VAN HAAR LEVEN WORDEN GEMAAKT.

BULTERS

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Bij betaling per giro 5970. ten name van N.V. Drukkerij De Spaarnestad, a.u.b. vermelden: Abonnement Sjors.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.